

mune. Ja, gid den var det! thi saa vare vi fri for det ærede Medlem her. (Ufbrydelse af N. Andersen). Naa, den hører til Middelfartfredsen; jeg antog, han talte om en Kommune, der hørte til den Kreds, han er fra som Rigsdagsmand, og derfor troede jeg at kunne sige, at hvis den virkelig var ledende, kunde det ærede Medlem ikke oftere komme her ind. Jeg tror, at det ærede Medlem har Ret, naar han betvivler, at Løvesamlingerne have Noget at betyde. Det er netop det Gode ved denne Lov, at den ikke alene er knyttet til Bevillinger paa Finantsloven i Ny og Næ, nemlig naar der ved Optagelse af en Bevilling paa Finantsloven bliver gjort Noget for denne Sag. Jeg kan forstikke det ærede Medlem, at jeg, som jeg udtalte i mit første Foredrag, har den Erfaring fra den Kreds, hvor jeg har hjemme, at der er Egne, hvor Løverne, saa snart man begynder at pløje, vrinkle frem i den Grad, at der kan samles Tøndesække deraf. Nu siger jeg, at naar et saadant Tilfælde viser sig paa en Mark, er der en naturlig Anledning for Sognekommuner til at stride ind, og saa kan der blive udrettet ikke saa lidt. Gendarmerne tør jeg ikke komme ind paa at omtale, thi som den høitærede Formand meget rigtigt bemærkede, denne Sag ligger ikke for, men naar vi har sat dem i Forbindelse med den foreliggende Sag, saa er det af den Grund, at vi anse dem for at gaa om og drive og ikke bestille Noget, og naar der nu indtræffer en saadan Landeplage som Oldenborrerne, saa siger jeg: Lad disse unyttige Hænder komme til at bestille Noget. Naar disse Folk, som jeg sagde i mit første Foredrag, ikke bestille Andet end at slide deres egne Støvlesaal, forekommer det mig, at der her er den naturligeste Anledning til, naar baade Kvinder og Børn og gamle Menneſter skulle være med til at samle Løver, da ogsaa at lade disse Lyseblaa Skikkelser tage Del deri. Det er Grunden, hvorfor vi have nævnt dem, at vi have ment, at det Driverliv, Gendarmerne nu føre, kunde blive afløst af en mere nyttig Beseftigelse. Naar det ærede Medlem antydede, at han vilde ønske, at vi Bønstremænd skulde udryddes som Oldenborrerne, saa vil jeg sige, at det slet ikke vilde blive godt for det ærede Medlem og hans Venner, hvis dette skete, thi paa vor Side ere de, der virkelig bestille Noget; Høiremændene selv kunne i Almindelighed ikke bestille Noget, naar det kommer til Stykket, og hvad skulde de saa leve af, naar vi Andre vare udryddede?

Nielsen-Grøn: Jeg er hverken enig med det ærede Medlem, som nu satte sig, eller med den høitærede Indenrigsminister, i at

Sognekommunerne skulle betale Noget. Hvor det er saaledes indrettet, at der svares en større Skat af Formue og Seilighed, kunde det nok gaa, men paa den Maade, som det gaar de fleste Steder, tror jeg, det vil blive temmelig haardt. Jeg kan ikke se, at det er rigtigt, naar den høitærede Indenrigsminister siger, at de ikke selv komme til at bidrage. Hver enkelt Mand og hver enkelt Kommune bidrager jo til Amtsrepartitionsfondet og til Staten. Lad os aldrig glemme, at hver Dre, der kommer ind i Statskassen, er baade Børs og Bøvlis, min og din, men det er det, de Herrer Ministre glemme. Der er dernæst en Ting, som jeg ikke forstaaer, at den høitærede Minister ikke svarede paa. Havde det været en Departementschef, som mulig var født i Kjøbenhavn og aldrig havde været ude paa Landet, vi skulde forhandle med, kunde jeg have forstaaet det, men vi vide jo, at den nuværende Indenrigsminister er en praktisk Landmand, som jeg virkelig vilde sætte Pris paa som Minister, hvis han stod paa den Side, som jeg staaer paa. Det er jo ikke alene Oldenborrer, vi tale om, men det er jo ogsaa Løver, og naar der nu her staaer i § 2 i Henseende til Opsamling af Løver, at naar en Eier ikke selv vil foretage Indsamlingen, bliver denne at foranstalte udført af Sogneraadet, der senest Dagen forud herom lader ham meddele Underretning, saa vil jeg tillade mig at spørge den høitærede Indenrigsminister, paa hvilken Maade skal Opsamlingen ske? Skal det være ved Bløining eller Hævning? Og hvem skal foretage Indsamlingen? Skal Sogneraadet sørge derfor, eller skal Manden selv gjøre det? Jeg haaber, at den høitærede Indenrigsminister vil besvare mig dette Spørgsmaal.

D. Christensen: Jeg forudsætter, at den høitærede Indenrigsminister allerede nu har hørt, at det ikke var mig, der udtalte, at Sogneraadene ikke skulde betale Noget. Nei, min Tankegang gik i den Retning, at hvor det viste sig aldeles uoverkommeligt for Kommunerne og Amtene at betale, hvad der maatte fordres, skulde der i denne Lov fastsættes en Maximalgrændse f. Ex. 1 Kr. eller $\frac{1}{2}$ Kr. pr. Tønde Hartkorn. Gik Bidraget derud over, maatte det Overflydende staffles paa anden Maade. Jeg forudsætter det som givet, at der derved vilde blive skabt en passende Kontrol overfor Sogneraadene. Det var det, jeg gik ud fra, maatte jeg ikke har været heldig i at udtrykke mig. Hvad iøvrigt denne Sag angaar, saa tror jeg, at vi kunne behandle den i Et og Alt som et komplet neutralt Omraade. Gaa vi ud fra, hvad det er, som